

Rose

ปิดवेश งหญิง 2 ที่รักของฉัน

我亲爱的
法医小姐

酒暖春深 จิวหน้วนซุนเฉิน เซียน
หมื่นพันอักษร แปล HIRUNA วา

Rose

เปิดवेश
ของหญิง
2 ที่รักของฉัน
法医小姐
我亲爱的

酒暖春深

จิ๋วหน่วนซุนเซิน

เขียน

หมิ่นพันธ์อักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นิติเวทหญิงที่รักของฉัน 2

我亲爱的法医小姐

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我亲爱的法医小姐》(Wo Qin Ai De Fa Yi Xiao Jie)

Author © 酒暖春深 (Jiu Nuan Chun Shen)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8905-0

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตภรณ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการเล่ม ศิริภัสสร สิมณี

บรรณาธิการต้นฉบับ เขียวพิชญ์ อรุโณทอง • บรรณาธิการภาษาจีน ภูรดา เชียงจิ่ง

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบไฮโปกราฟิ ภูณศิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีทิพย์พัฒนกุล, สุคนธา กิ่งก้าน

จากใจนักเขียน

泰国的朋友们，你们好
我是作者酒晓考译。
很高兴《非来参的法医小组》
这本书，能在泰国与你们见面。
祝诸位平安喜乐。
万事顺遂。

สวัสดิ์เพื่อน ๆ ชาวไทยทุกคน

ฉันคือจิ๋วหน่วนซุนเฉิน

ผู้แต่ง นิติเวชหญิงที่รักของฉัน

ฉันดีใจมากที่นิติเวชหญิงที่รักของฉันได้มาเจอกับเพื่อน ๆ ชาวไทย
ขอให้ชีวิตของทุกคนราบรื่นและมีความสุขนะคะ

คำนำสำนักพิมพ์

ในบางครั้ง ความยุติธรรมอาจพ่ายแพ้ความโลภ อำนาจเงินสามารถซื้อจิตสำนึกคนบางคนได้อย่างง่ายดาย...

คดีในเล่มนี้เรียกได้ว่าอ่านไปลุ้นไป เอาใจช่วยทีมเจ้าหน้าที่สุดใจเลยทีเดียว เด็กสาวที่ต้องสังเวทชีวิตตัวเองด้วยสาเหตุบางประการนั้น แม้นคนในครอบครัวจะมองข้ามความยุติธรรม ทว่ากลับเป็นเบาะแสที่นำไปสู่เรื่องราวใหญ่โต ครั้งนี้ถือว่าแต่เด็กสาวที่ต้องประสบเคราะห์ร้ายเลย *ซ่งอวี๋* ทางการกับ *หลินเยี่ยน* ก็เกือบเอาชีวิตไม่รอดเช่นกัน

นอกจากเรื่องคดีที่น่าตื่นเต้นแล้ว เรายังจะได้รู้ปมในใจเบื้องลึกเบื้องหลังของ *หลินเยี่ยน* ด้วย อะไรทำให้เธอต้องแบกรับความเจ็บปวดมาทั้งชีวิตกันแน่ สำหรับเธอการตายย่อมง่ายกว่าการมีชีวิตอยู่ แต่เธอกลับยังตายไม่ได้เพราะยังทำบางเรื่องไม่สำเร็จ และแน่นอนว่า *ซ่งอวี๋* ทางการไม่มีทางยอมให้เธอตายจากไปก่อน ต่อให้วิ่งหนีไปถึงปรโลก เธอก็จะไปตามกลับมา

โปรดพลิกหน้าถัดไป เพื่อร่วมลุ้นคดีและความสัมพันธ์แสนคลุมเครือนี้ไปด้วยกันนะคะ

Rose

Trigger Warning

การทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty)
การล่วงละเมิด การุณกรรม (Abuse)
เลือด (Blood)
การใช้มีดหรือของมีคมเป็นอาวุธ (Cutting)
ภาวะซึมเศร้า (Depression)
การฆาตกรรม (Homicide)
การถูกลักพาตัว (Kidnapping)
การฆ่าตัวตาย (Suicide)
การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)
ความอดอยาก (Starvation)
การทรมาน (Torture)
การใช้ความรุนแรง (Violence)

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเหมาะกับผู้ที่มิอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

จดหมายลาตาย

รอยล้อรถบรรทุก สีดำแดงแถบหนึ่งลากไปบนพื้นไกลหลายเมตร
กลิ้งเลือดคละคลุ้งชวนสะอิดสะเอียน

หลินเยี่ยนสูดจมูกเล็กน้อย ใช้นิ้วหยิบเศษเครื่องในและๆ สีดำที่อยู่
บนพื้นอย่างระมัดระวัง

ความทรงจำไหลทะลักเข้ามา ใบหน้าเธอพลันขาวซีด กัดริมฝีปากล่าง
แน่น

จุดที่รอยเลือดรวมตัวอยู่เยอะที่สุดคือด้านล่างล้อหน้าทั้งสองข้าง
ถ้าไม่มีแผ่นปูพื้นก็คงไม่มีที่ให้วางเท้า ถึงอย่างนั้นสถานที่เกิดเหตุก็ยังคง
ทำให้เสียหายไปไม่น้อยอยู่ดี มีรอยเท้าสะเปะสะปะอยู่ทั่ว ทั้งรอยเท้าของ
คนขับรถ รอยเท้าของคนที่แจ้งความ และรอยเท้าของคนงานคนอื่นๆ
ไน้ไซค์ก่อสร้าง

ฟางชินพยายามสะกดความรู้สึกคลื่นไส้ขณะวัดรอยเท้า ผ่านไป
ครู่เดียวหน้าก็พลันซีด ก่อนจะวิ่งโซเซออกไป

หลินเยี่ยนขมวดคิ้ว บางทีอาจเป็นเพราะรู้สึกไม่สบายมาตั้งแต่เช้าแล้ว
ท้องไส้จึงปั่นป่วนรุนแรง ตอนนั้นเองข้อมือขาวข้างหนึ่งก็ยื่นกระดาศษิขุ
มาตรงหน้า

“อะ”

หลินเยี่ยนรู้สึกเหมือนโดนเหยียดหยาม “ออกไป นั่นไม่ต้องใช้!!!”

ช่องวิหังที่ถือกระดาษพิชชอยู่ผ่งะไป ก่อนจะอมยิ้มเล็กน้อยแล้วเดินไปสอบถามพยานที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่ง

ร่างกายของผู้ตายตั้งแต่ช่วงหน้าอกลงไปถูกม้วนเข้าไปกับล้อรถ หลังถูกล้อรถบดขยี้ไปมาก็แนบติดไปกับพื้น บางจนเหมือนกระดาษ ศีรษะกับลำคอแยกจากกัน เหลือเพียงเส้นเลือดไม่กี่เส้นที่ยังเชื่อมต่อระหว่างกันไว้ ศีรษะถูกล้อรถทับจนแหลกละเอียดไปครึ่งซีก มันสมองสีขาวติดอยู่บนล้อหน้าของรถบรรทุก ทัวทั้งใบหน้าไม่สามารถแยกแยะได้ด้วยตาเปล่าว่าเป็นใคร เรียกได้ว่าละเหาะไปหมด

ศพแบบนี้อย่าว่าแต่จะชันสูตรเลย กระทั่งเก็บชิ้นมาจากพื้นยังลำบาก หลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจอาชญากรรมถ่ายรูปเสร็จเรียบร้อย หลินเยี่ยนจึงยื่นมือไปในแอ่งเลือด เก็บพินขึ้นมาสี่หนึ่ง เธอยกมันขึ้นส่องกับแสงสว่าง ก่อนจะนำใส่ถุงเก็บหลักฐาน

“ถ้าดูจากระดับความรู้สึกหอรของพิน ผู้ตายน่าจะอายุน้อยไม่ถึงสิบแปด”

ตัวหนังสือรีบเข้าไปถ่ายรูป ขณะเดียวกันก็จดบันทึกไปด้วย

“ดูจากกะโหลก...” มือของหลินเยี่ยนแตะศีรษะครึ่งซีกที่ยังเหลืออยู่เบาๆ ลูบไปมาตรงด้านข้างของศีรษะ ก่อนจะเอ่ย “กะโหลกค่อนข้างบางลายเส้นกล้ามเนื้อไม่ชัดเจน หน้าผากเรียบตรง กึ่งกลางกะหม่อมเรียบแบน ผู้ตายน่าจะเป็นเพศหญิง

“เลือดจำนวนมากในที่เกิดเหตุเหมือนจะไหลลงร่องดินไปทางใต้” หลินเยี่ยนถอยหลังก้าวหนึ่ง เธอที่จับตัวผู้ตายมาแล้วไม่สะตวกจับพินอีก จึงส่งสัญญาณบอกให้แพทย์นิติเวชผู้ช่วยมาเก็บตัวอย่างเลือดไป

“ชุดเอาไปพร้อมดินเลย”

พลั่วปัดลงไปในพื้นที่ดิน ดินก้อนใหญ่ถูกตักขึ้นมาและใส่ในถุงเก็บหลักฐาน

คนอื่นๆ ต่างสวมถุงมือค้นหาเศษกระดูกที่แหลกละเอียดในกองเลือด

กระดุกเหล่านี้มีความสำคัญมากต่อการระบุตัวตนและอายุของผู้ตายหลังจากนี้
 หลินเยียนโน้มตัวลงอีกครั้ง พินิจดูกะโหลกครึ่งซีกนั้นอย่างละเอียด
 ปากเอ่ยพึมพำ “ปฏิภิกิริยาแห่งชีวิตของบาดแผลมีความชัดเจน...”

เธอเหลือบมองไปด้านบน รวากันบนดาดฟ้าที่หักเสียหายสาย
 โคลงเคลงคล้ายจะตกลงมา

คนขับรถบรรทุกถูกควบคุมตัวไว้แล้ว เขที่สวมกุญแจมือและ
 ถูกตำรวจอาชญากรรมสอบสวนอยู่นั้นร้องไห้คร่ำครวญ

“ผมไม่รู้จริงๆ ว่าตรงนี้มีคนอยู่ ผมไม่รู้จริงๆ! ฟ้ามีคขนาดนั้น
 ตีลึ่กว่าผมก็มาชนวัสดุก่อสร้างที่เซตก่อสร้างตามปกติ ปกติก็มีคนโยน
 พวกขยะก่อสร้างลงมาด้านล่างอยู่แล้ว ผมไม่ได้คิดอะไรเลยจริงๆ!”

ผู้ชายที่สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรร้องไห้พร้อมขัดขึ้น ใบหน้า
 แดงกำ จมูกแดงเป็นขุยดูเด่นชัด

ซึ่งอวีทางเดินเข้าไป “วัดปริมาณแอลกอฮอล์ด้วย”

“อ้าปาก!” เจ้าหน้าที่ตำรวจสองสามนายกดตัวเขาไว้ ก่อนจะเอา
 เครื่องวัดแอลกอฮอล์ยัดเข้าปาก

“เป่า”

ผู้ชายเป่าเบาๆ ตัวเลขบนมาตรวัดพุ่งขึ้นไปอยู่ตรงจุดสูงสุดทันที
 เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งเดินเอาเครื่องวัดมาให้ซึ่งอวีทางดู พลัง
 อย่ด้วยความโมโห

“เมื่อคืนเจ้าหมอนี่กินเหล้าไปเยอะเลยครับ รองช่งดูสิ ตอนนี้
 ปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดยังสูงขนาดนี้ ไม่น่าจะถึงได้เหยียบ
 คนตายไม่รู้เรื่อง!”

หัวหน้าคนงานยืนตัวลั่นอยู่ทางด้านหนึ่ง สายตาของซึ่งอวีทางหัน
 มองไป “คุณเป็นคนพบศพใช่ไหมคะ”

หัวหน้าคนงานพยักหน้า เอ่ยตะกุกตะกัก “อา...ชะ...ชะ...ใช่ครับ”

“ไม่ต้องประหม่า ค่อยๆ เล่ามาค่ะว่าเกิดอะไรขึ้น” ซึ่งอวีทาง
 ส่งสัญญาณบอกให้คนเอาบุหรีให้เขา หัวหน้าคนงานรับบุหรีไป นิ้วมือที่
 ลั่นระริกจุดไฟแช็ก หลังดูตเข้าไปสองเฮือกใหญ่ถึงสงบสติอารมณ์ได้ ทว่า

น้ำเสียงยังคงสิ้นเครือ

“ตอนเข้ามีดประมาณตีห้ากว่า ผมมาทำงานตามปกติ...” เขายังรู้สึกหวาดกลัวอยู่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์นั้น ซึ่งอวีหางเอ่ยชัดจังหะเขา

“จำเวลาที่แน่ชัดได้ไหมคะ”

หัวหน้าคนงานคิดเล็กน้อย “ปกติผมตื่นตอนตีห้าสิบนาที น่าจะประมาณตีห้าครึ่งที่ผมถือหมวกเซฟต์เดินมาที่ไซต์ก่อสร้าง พอเดินมาถึงตรงหน้าตึกก็...ก็เห็น...”

เขาปล้นแข่งขาอ่อนเมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์นั้น

เหล่าหลี่ที่เป็นผู้รับผิดชอบขบวนวัสดุก่อสร้างเป็นคนคุ้นเคยกันดี เขารู้ว่าอีกฝ่ายชอบดื่มเหล้า แต่ที่ผ่านมาก็ไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทั้งสองคนยังหักท่ายกันอย่างเป็นกันเองด้วย

“อรุณสวัสดิ์ หัวหน้าหลิว” เหล่าหลี่ลดกระจกรถลง เผยให้เห็นพื้นที่เหลือเต็มปาก

“อรุณสวัสดิ์ วันนี้ไม่ได้กินเหล้าใช่ไหม”

“กินเบียร์ เอากลั่นน้อยไหม” อีกฝ่ายหยิบขวดเบียร์ขึ้นมาจากเบาะด้านข้าง แกว่งไปมาให้เขาดู ยังมีเปลือกถั่วลิสงจำนวนหนึ่งร่วงอยู่ข้างๆ ด้วย

“ไม่ละๆ เดี่ยวต้องทำงาน เดี่ยวแก้วแก้วจะได้กลั่นเหล้าเอา”

หัวหน้าหลิวเปิดทางให้รถบรรทุก จากนั้นก็ได้ยินเสียงโพละ ดังขึ้น เขาที่กำลังปลดเข็มขัดเพื่อปัสสาวะริมกำแพงยืมพลาซาดำหนิ “ไอนี้ ดื่มมาเยอะอีกแล้วใช่ไหม”

เหล่าหลี่หมุนพวงมาลัยพลาซาดับถอยหลัง ปากสบถออกมา “แม่เงี้ยหมาตัวไหนมันเอาขยะมาทิ้งไว้ตรงนี้อีกแล้วเนี่ย ไม่รู้เธอวารถต้องวิ่งเข้าออกตรงนี้”

เขาเหยียบคันเร่ง เพิ่มแรงม้าพุ่งเข้าไป แต่รู้สึกเหมือนด้านล้างล้อมีบางอย่างติดอยู่

ด้วยความรีบร้อนจะไปชนของ จึงเหยียบคันเร่งจนมิด เดินหน้าถอยหลังกลับไปกลับมาอยู่หลายครั้ง ไม่ได้ลงจากรถไปดู

หัวหน้าหลิวปัสสาวะเสร็จ ไฟสปอตไลท์ไนเซิร์ตก่อสร้างก็สว่างตรงตามเวลา แสงไฟสว่างจ้าส่องลงมา พอเขาหันกลับไปก็ตกใจจนวิญญูณแทบหลุดออกจากร่าง ทั้งตัวทรุดนั่งกับพื้นทันที!

ใต้ล้อรถมีเศษเสื้อผ้าขาดเป็นริ้ว กองเลือดไหลซึมออกมา กะโหลกครึ่งซีกถูกล้อทับจนกระเด็นไป คล้ายได้ยินเสียงกล่อมเนื้อและกระดูกกำลังแหลกละเอียด

หัวหน้าหลิวไม่สนใจดึงกางเกงขึ้นด้วยซ้ำ รีบตะเกียกตะกายไปขวางรถเอาไว้

“เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละครับ คุณตำรวจ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับผม นะครับ!”

ซึ่งอวีทางส่งกระดาศปากกาให้เขา “ทั้งชื่อกับเบอร์โทรศัพท์ของคุณไว้หน่อยละ ฟางซิน มาเก็บตัวอย่างเลือดหน่อย ถ้าหลังจากนี้มีความจำเป็นโปรดให้ความร่วมมือกับการสืบสวนของพวกเราด้วยนะคะ”

ฟางซินที่รู้สึกเหมือนได้รับการอภิโทษ หัวใจล่องอุปรณวิ่งออกมาจากสถานที่เกิดเหตุซึ่งเต็มไปด้วยคราบเลือด ก่อนจะเก็บตัวอย่างเลือดของคนขับรถและพยานอย่างรวดเร็ว

ซึ่งอวีทางกวาดมองโดยรอบ หลินเยียนยังคงนั่งยองๆ อยู่ตรงกองเลือดวันนี้เธอแต่งตัวเต็มยศอย่างที่ยากจะเห็นในเวลาปกติ ด้านนอกสวมชุดป้องกันไว้ชั้นหนึ่ง ผมยาวถูกรวบขึ้น เผยให้เห็นหลังคอกขาวเนียนเรียบเล็ก

ซึ่งอวีทางส่งบันทึกในมือให้คนอื่น จากนั้นก็สวมถุงมือแล้วเดินเข้าไปก่อนจะนั่งยองๆ ข้างเธอ

แผ่นปูพื้นมีพื้นที่จำกัด หลินเยียนจึงขยับไปใกล้อีกเล็กน้อย “มีอะไร?”

สายตาของซึ่งอวีทางไม่ค่อยเป็นธรรมชาติสักเท่าไร เธอกวาดมองใบหน้าอีกฝ่ายเป็นระยะ “อะแฮ่ม...ถามผลตรวจ”

“ผู้ตายอายุสิบแปดปีหรือต่ำกว่านั้น เพศหญิง ถ้าดูจากสีและขนาดของกองเลือดละก็ เวลาเสียชีวิตน่าจะอยู่ที่ประมาณตีสี่ของวันนี้”

หลินเยียนพูดออกมารวดเร็วจนจบ ก่อนจะเดินไปอีกด้านหนึ่งเพื่อเปลี่ยนมุมมองในการตรวจดูกะโหลกครึ่งซีกที่เหลืออยู่

ซึ่งอวีทางเดินตามเข้าไป “มีอะไรน่าสนใจหรือเปล่า”

นิ้วมือของหลินเยียนชี้ไปตรงจุดที่กะโหลกยุบตัวลงไป ปลายนิ้วป้ายเอาเศษกระดูกที่แตกเป็นชิ้นเล็กๆ ขึ้นมา “กระดูกแตกย่อย¹ สอดคล้องกับลักษณะของการตกลงมาจากที่สูง”

ตัวนเจิงทงไม่ไหวหนานแล้ว พอถ่ายรูปเสร็จก็โค้งตัวไปอีกด้านหนึ่ง “อ้อก...”

หลินเยียนเดาะปาก “คดีที่ทำได้ยากแบบนี้ ไม่มีความอดทนเอาซะเลย รองช่ง ฉันว่าคุณรีบหาคนมาเปลี่ยนให้ฉันดีกว่านะ”

ซึ่งอวีทางมองหลินเยียน จากนั้นก็มองตัวนเจิง คล้ายกำลังพิจารณาถึงความเป็นไปได้ พอตัวนเจิงเห็นสายตาของเธอก็กลัวว่าเธอจะรังเกียจว่าตัวเองไม่มีประโยชน์ จึงรีบยื่นตัวตรงแล้วเอ่ย “ไม่เป็นไรครับ ผมยังไหว!”

ในส่วนลึกของดวงตาซึ่งอวีทางปรากฏรอยยิ้ม สายตาเลื่อนกลับไปหยุดอยู่ที่ใบหน้าของหลินเยียนอีกครั้ง

“คุณจะบอกว่าเธอตกลงมาตาย ไม่ได้ถูกรถบรทุกทับตาย?”

หลินเยียนพยักหน้าเล็กน้อย รู้ว่าสายตานั้นจับจ้องอยู่ที่ตัวเองจึงไม่ได้หันไปสบตาอีกฝ่าย

“ใช่ รถบรทุกทับอย่างมากที่สุดก็แค่สร้างความเสียหายครั้งที่สอง แต่ดูจากระดับการแตกของกะโหลกนี้ แล้วก็กองเลือดนั้น...”

ซึ่งอวีทางมองตามทิศทางที่นิ้วมือของอีกฝ่ายชี้ไป

“สีของดินตรงนั้นดูเข้มกว่าตรงนี้อย่างเห็นได้ชัด หมายความว่า... สูงกว่าจะเป็นจุดที่ตกลงมา”

“พอจะวิเคราะห์ได้ไหมว่าตายก่อนตกลงมาหรือว่าตายหลังจากตกลงมา”

ซึ่งอวีทางเดินไปแตะพื้นทางด้านนั้น

หลินเยียนยกไหล่เล็กน้อย “ยาก ศพและขนาดนี้แล้ว เดี่ยวเรากลับไปสำนักสันติบาลแล้วฉันจะลองผ่าอย่างละเอียดดูแล้วกัน”

---

¹ หมายถึง ภาวะที่กระดูกแตกออกเป็น 3 ชิ้นขึ้นไป

ซึ่งอวีทางยืนตัวตรง ยกมือป้องตาพางมองขึ้นไปบนดาดฟ้า “เดี่ยวฉันพาคณขึ้นไปดูข้างบนหน่อย”

ทันทีที่เข้าไปในอาคาร กลิ่นฝุ่นผสมกลิ่นปูนก็โถมเข้ามา ลิฟต์ยังสร้างไม่เสร็จ ซึ่งอวีทางจึงพาคณเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นหก ระหว่างดาดฟ้ากับบันไดมีประตูเหล็กบานหนึ่งกั้นไว้

ประตูไม่ได้ล็อก มันถูกลมพัดจนสายโคลงเคลง ซึ่งอวีทางส่งสัญญาณบอกให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานที่อยู่ด้านหลังรีบมาเก็บลายนิ้วมือ พอเสร็จเรียบร้อยจึงผลักประตูออกไปเบาๆ

ดาดฟ้ามีขนาดไม่ใหญ่ วางเปล่าไม่มีอะไร เจ้าหน้าที่ตำรวจอาชญากรรมสามสี่นายกระจายตัวออกไปค้นหาเบาะแสที่มีประโยชน์

ซึ่งอวีทางเดินตรงไปยังราวกัน

“มา เก็บอันนี้กลับไปส่งที่สำนักสันติบาล” ตอนที่ซึ่งอวีทางหาเบาะแสอยู่บนดาดฟ้า หลินเยียนก็เตรียมจะเก็บงานทางด้านล่าง

ตัวนเฉิงมองเศษเนื้อเศษกระดูกด้วยสีหน้าเหยเก “แล้ว...มันจะเก็บยังไงล่ะครับเนี่ย”

“ถามไงๆ ก็ใช้พลั่วตักขึ้นมาสิ ถ้าทำเสร็จเร็วก็อาจกลับไปกินข้าวเที่ยงแทน” หลินเยียนกลอกตาใส่อย่างหงุดหงิด ใช้พลั่วอันเล็กในมือตักเศษเนื้อเยื่อที่ค่อนข้างใหญ่และเศษกระดูกใส่ลงไปในถุงเก็บศพ

“...” ตัวนเฉิงพยายามอดทน สีหน้าของเขาขาวซีด สุดท้ายก็กดอาการท้องไส้ปั่นป่วนจนได้ แล้วรีบเข้าร่วมทีมตักศพเช่นกัน

ซึ่งอวีทางชะงักงันออกไป เห็นพวกหลินเยียนแบกถุงเก็บศพไปขึ้นรถพอดีก่อนจะก้มตัวดูรอยเท้าตรงใต้เท้าตัวเอง

“ตลับเมตร” เธอย่อตัวลงไปวัดขนาด รอยเท้าดังกล่าวไม่ใหญ่ สอดคล้องกับที่หลินเยียนบอกว่าผู้ตายอายุไม่ถึงสิบแปดปี

ราวกันไม่มีร่องรอยความเสียหายที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ เนื่องจากไม่ได้

บำรุงรักษามานาน จึงถูกน้ำฝนกัดเซาะจนขึ้นสนิมเป็นดวงๆ เมื่อใช้นิ้วมือลูบก็เกิดเสียงครี๊ดที่ยากจะทนฟังได้

ช่วงอวิทางลูบราวกันไปจนถึงจุดที่แตก ก่อนจะเห็นเศษผ้าติดอยู่ตรงนั้นชิ้นหนึ่ง

เธอสวมถุงมือแล้วหยิบมันใส่ลงถุงเก็บหลักฐาน

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงาน “รองช่ง ดูหมดแล้วครับ บนดาดฟ้าไม่มีร่องรอยการต่อสู้ บนประตูเองก็มีรอยนิ้วมือของคนคนเดียว ตรงมุมกำแพงทางด้านนั้นพบสิ่งนี้ตกอยู่ครับ น่าจะถูกกลมพัดไป”

เขาส่งกระดาษที่ถูกฝนตกใส่จนเปียกชุ่มแผ่นหนึ่งให้ ช่วงอวิทางจับมันอย่างระมัดระวัง กลัวว่าถ้าจับแรงไปมันจะขาดคามือ

เธอรับมาแล้วใช้ไฟฉายหลายความถี่ส่องดู หมึกถูกฝนชะจนเลือนหายไปพอสมควรแล้ว พอจะอ่านออกได้แค่ตัวอักษรตัวแรกๆ

[จดหมาย...ลาตาย...]

หลินเยียนที่อยู่ด้านล่างถอดหน้ากากอนามัยออกแล้วสูดอากาศ ตัวนแข็งยกถุงใส่ศพไปขึ้นรถ หางตาเหลือบเห็นบาดแผลบนใบหน้าเธอ จึงอุทานเสียงดังทันที “คุณหมอหลิน หน้าไปโดนอะไรมาครับเนี่ย”

คนอื่นพากันหันขวับมา หลินเยียนยกเท้าถีบออกไปอย่างไม่ลังเล “จะแหกปากทำไม!”

พูดจบก็รีบใส่หน้ากากอนามัยกลับที่เดิมอย่างมีพิธีกรรม เมื่อครู่ออกแรงมากไปจนรู้สึกเจ็บแสบ หลินเยียนแยกเขี้ยวด้วยความเจ็บปวดพลางเอ่ยพึมพำ “โดนหมากัดมานะสิ!”

ต่อให้ไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไร แต่เมื่อเห็นหลินเยียนกับตัวนแข็งกำลังตบตีกัน ก็ลืมนั่งได้ถึงความมอportunางๆ ที่ยากจะอธิบาย แม้จะอยู่ในสถานที่เกิดเหตุที่น่าสยดสยองแห่งนี้ก็ตาม

ช่วงอวิทางดึงสายตากลับมา ก่อนจะพบว่าด้านนอกเทปกันเซตสี่เหลี่ยม

เต็มไปด้วยนักข่าวและผู้คนที่มามุงดูเหตุการณ์

“นั่นสิ เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

“ได้ยินว่าคนขับรถบรรทุกเหยียบคนตาย เหยียบกลับไปกลับมา ลีบกว่ารอบ ตายอนาถมาก”

“ทำไมละเนี่ย แค่นะไรนักหนาถึงต้องทำกันขนาดนี้ด้วย”

“ได้ยินน้องเขยของฉันที่ทำงานอยู่ในนั้นบอกว่า...”

เสียงซุบซิบพูดคุยก่ดงขึ้นในหมู่คนที่มามุงดูเหตุการณ์ พวกเขาพูดกัน
ไปต่างๆ นานา นักข่าวก็พยายามเบียดตัวเข้ามาด้านหน้า

“พวกเราคือนักข่าว ขอเข้าไปสัมภาษณ์หน่อย พวกเราอยากขอพบ
ผู้รับผิดชอบของพวกคุณ”

ตำรวจชั้นผู้น้อยสามสี่นายไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน พวกเขา
ขวางอย่างไรก็ขวางไม่อยู่ ในกลุ่มนักข่าวมีผู้หญิงตัวเล็กผมทองคนหนึ่ง เธอ
เห็นถุงใส่ศพถูกแบกออกมา รู้ดีว่าถ้าปล่อยให้ออกาสหลุดมีೆಯ่อมไม่ยอม
กลับมาอีก เธอมองเห็นช่องว่าง จึงมุดลอดใต้แขนของเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว
วิ่งตัดเตอรืใส่หลินเยียน

หลินเยียนถูกแสงแฟลชสาดใส่จนตาลายทั้งที่ไม่ทันตั้งตัว นักข่าวพุ่ง
ไปถึงตรงหน้า กระหน่ำถ่ายภาพใส่ศพ จากนั้นก็ยื่นไมโครโฟนจ่อหน้าเธอ

“ไม่ทราบว่าคุณตื่นเกิดขึ้นเมื่อไหร่คะ

“ผู้ตายเป็นใครคะ

“ตอนนี้ทางตำรวจมีเบาะแสะอะไรบ้างหรือยังคะ”

คำถามถูกโยนเข้ามาไม่หยุด หลินเยียนหรีตามองนักข่าวตรงหน้าคนนี้
อีกฝ่ายดูตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

ช่วยไม่ได้ ความทรงจำที่หลินเยียนมอบให้เธอนั้นฝังลึกอยู่ในใจจริง ๆ
ทั้งใบหน้าที่ทำให้คนยากจะลืมเลือนและมีมือที่รวดเร็วดุจัน

เธออ้าปาก อยากจะเรียกอีกฝ่าย แต่กลับไม่รู้ว่ชื่ออะไร

หลินเยียนขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะดันตัวเธอออก
“ถอยไป”

คนที่เธอเคยเล่นงานมีอยู่มากมายเต็มไปหมด จึงนึกไม่ออกสักนิดว่า

อีกฝ่ายเป็นใคร

นักข่าวคนอื่นเห็นว่ามีคนข้ามเทปกั้นเขตเข้าไปแล้ว จึงพากันแสดงออกว่าไม่ยอมแพ้ หนาซ้ำในทีนี้ยศของหลินเยี่ยนก็สูงที่สุดด้วย เธอจึงถูกเหล่านักข่าวรุมล้อมทันที

“คุณตำรวจๆ พุดเรื่องคดีนี้หน่อยสิครับ”

“คุณตำรวจ ตอนนี้ทางตำรวจมีความคืบหน้าอะไรบ้างหรือยังคะ”

“ทำไมฆาตกรถึงต้องฆ่าคุณด้วยคะ”

ยิ่งไปกว่านั้นคือมีคนจำใบหน้าที่อยู่ที่ใต้หน้ากากอนามัยของเธอได้ในกลุ่มคนมีเสียงซุบซิบดังขึ้น

“นั่นมันคุณหมอลินนี่นา ไซ้เธอจริงๆ ด้วย งั้นนี่ต้องเป็นคดีใหญ่แน่...”

หลินเยี่ยนเดินออกไป นักข่าวเหล่านั้นยังไล่ตามมาเหมือนวิญญูณตามติด “คุณหมอลินคะ คุณหมอลินคะ...”

หลินเยี่ยนถูกคนเหล่านี้เบียดจนมันเบลอ ขณะกำลังเบียดกันไม่รู้ว่ามีใครมาชนเธอเข้า เธอรู้สึกว่ท้องฟ้าหมุนคว้าง โชคดีที่มีคนมาช่วยพยุงไว้จากด้านหลัง

หลินเยี่ยนหันหน้าไป แต่กลับไม่ใช่คนที่คุ้นเคยคนนั้น

“คุณหมอลินไม่เป็นไรใช่ไหมครับ คุณเดินไปก่อนเถอะ”

หลินเยี่ยนพยักหน้า มุดออกจากเทปกั้นเขต ทิ้งให้ตัวเนจิงและผู้ช่วยสองสามคนคอยตอบคำถามนักข่าวอยู่ทางด้านหลัง

ช่วงอู่ทางขมวดคิ้ว เมื่อเห็นหลินเยี่ยนเดินออกจากวงล้อมนักข่าวอย่างปลอดภัยก็ดึงสายตากลับมา เตรียมตัวจะลงไปด้านล่าง แต่ขณะหมุนตัวกลับก็เหลือบเห็นคนสวมเสื้อสูดสีดำคนหนึ่ง เธออยู่ห่างจากอีกฝ่ายค่อนข้างไกล เห็นเพียงว่าคนคนนั้นไม่ได้ถือกล้องถ่ายรูป เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่พนักงาน และได้พุดคุยกับคนอื่นๆ ที่ยืนมุงดูเหตุการณ์โดยรอบด้วยสัมผัสเฉียบไวที่หล่อหลอมมาจากการงานสืบสวนอาชญากรรมมานานหลายปีทำให้เธอหมุนตัวกลับทันที

“ขอกล้องส่องทางไกลหน่อย”

เพื่อนร่วมงานยื่นกล้องส่องทางไกลให้ ซึ่งอวี๋หางมองหาคนชุดดำ
ที่อยู่ในกลุ่มคนอย่างละเอียด แต่กลับพบว่าอีกฝ่ายหายตัวไปในกลุ่มคนแล้ว
ราวกับว่าภาพที่เธอเห็นเมื่อครู่นี้เป็นเพียงสิ่งที่คิดไปเอง

บทที่

ใจคน

ช่วงวิหาว วิ่งลงไปด้านล่าง ฝ่าเข้าไปในกลุ่มคนที่มามุงดูเหตุการณ์ เธอกวาดมองไปรอบ ๆ แต่ยังไม่เห็นคนชุดดำคนนั้น ก่อนจะถูกนักข่าว รุมล้อมเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“คุณตำรวจๆ พุดอะไรหน่อยสิครับ”

“รองช่ง หาอะไรอยู่นะครับ” ตัวนแข็งชะงักหน้าออกมาจากหลัง กระजरถมองเธอ

ช่วงวิหาวได้สติกลับมาก็สายหน้า ดิ่งประตุรถแล้วกระโดดขึ้นไป กั้นเหล่านักข่าวที่นำราคาญเอาไว้ด้านนอกประตุรถ

“ไป กลับสำนักสันติบาล”

เมืองเจียงเจิงถูกแม่น้ำสายหนึ่งแบ่งออกเป็นฝั่งตะวันออกกับฝั่ง ตะวันตก เขตเมืองตะวันออกเต็มไปด้วยตึกสูงใหญ่ ถนนหนทางกว้างขวาง ทิวทัศน์งดงาม กระทั่งต้นไม้ริมถนนก็ยังสลัสูงต่ำกันอย่างเป็นระเบียบ ที่นี่เป็นที่ตั้งของหน่วยงานราชการต่างๆ อาทิ เทศบาลเมือง สำนักสันติบาล และสำนักงานอัยการสูงสุด ทั้งยังเป็นสวรรค์แห่งความบันเทิงของคนรวย ด้วย

เขตเมืองตะวันตก ส่วนใหญ่เป็นประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเมือง

เจียงเจิงมาแต่ดั้งเดิม ทำเลดีเยี่ยม ล้อมรอบไปด้วยภูเขาและแม่น้ำ
 กระจ่างเหมาะแก่เป็นช่วงปฏิวัติเศรษฐกิจพอดี ราคาอสังหาริมทรัพย์จึง
 ดิดตัวขึ้นแล้วขึ้นอีก ประชาชนท้องถิ่นส่วนหนึ่งไม่ยอมย้าย อีกส่วนหนึ่ง
 ก็อยากขายบ้านในราคาสูงๆ หวังเอาผลประโยชน์จากรัฐบาล เทศบาลเมือง
 เจียงเจิงจัดการประมูลขึ้นมามากหลายโครงการ แต่นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
 ที่มาล้วนแต่ถูกเหล่าชาวบ้านที่ไม่ยอมย้ายไปไหนเสนอราคาสูงล้วนจะต้อง
 พากันถอยกลับไป ทำให้ในยุคปัจจุบันที่เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
 ในแต่ละวัน บ้านช่องเหล่านี้จึงกลายเป็นเหมือนขี้หนูที่ฝังแน่นอยู่บนโขมก
 อย่างเมืองเจียงเจิง แถมยังเป็นขี้หนูประเภทที่สลัดอย่างไรก็ไม่หลุดด้วย

ผ่านไปหลายสิบปี เขตเมืองเก่าก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงเท่าไร ตึกกรม
 บ้านช่องสูงต่ำไม่เป็นระเบียบ ตรอกซอกซอยทั้งยาวและคับแคบ สายไฟ
 ที่พันกันยุ่งเหมือนใยแมงมุมแบ่งท้องฟ้าเหนือศีรษะออกเป็นช่อง ๆ

พื้นซรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ สองข้างทางมีคนนั่งซักผ้าอยู่ริมคลองส่งน้ำ
 เส้นเล็ก ๆ ชายชราขี้จักรยานสันกระดิ่งดังกิ่ง ๆ

เมื่อต้องวิ่งไปบนถนนที่มีสภาพเช่นนี้ รถของทีมตำรวจอาชญากรรม
 จึงไม่ต่างจากหอยทากคลาน

หลินเยียนถอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สีหน้าชาวซีต “ขับเร็วหน่อยได้ไหม”

“นี่ก็เร็วสุดแล้วครับ เดี่ยวหลุดออกจากปากซอยตรงด้านหน้าก็ดีขึ้น
 แล้ว” ตัวนเจิงพูดพลางเหยียบเบรกเบา ๆ ขับหลบรถมอเตอร์ไซค์ไฟฟ้าที่
 วิ่งสวนมาทางด้านหน้า

ช่วงอวิทางหันไปมองหลินเยียน ใบหน้าซึกหนึ่งของอีกฝ่ายซ่อนตัวอยู่
 ในเงามืดจึงมองเห็นสีหน้าไม่ชัด อีกทั้งบนรถมีคนอยู่เยอะ เธอจึงไม่สะดวก
 จะถามตรง ๆ ทำได้เพียงกัดริมฝีปากแล้วปล่อยผ่านไป

กระทั่งตอนที่กลับมาถึงสำนักสันติบาล ประตูรถเปิดออก หลินเยียน
 พุ่งตัวลงมาจากรถเป็นคนแรก เอามือเท้ากำแพงพร้อมเอาเจียน ตอนเช้าเธอ
 ไม่ได้กินข้าว ที่อาเจียนออกมาจึงมีแต่น้ำย่อย

มีเพื่อนร่วมงานหญิงที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นสองสามคนเอ่ยแซะ
 อยู่ด้านหลัง “ท้องหรือเปล่าเนี่ย มัวชะชานาदनั้น ใครกันนะที่ชวย...”

“ซูว์ เบาๆ หน่อย เดี่ยวหล่อนก็ได้ยินหรอก”

ซึ่งอวี๋ทางขวมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะเตรียมจะเข้าไปยื่นกระดาษพิชชู ให้อีกฝ่าย เธอก็เห็นหลินเยียนเขี่ยมูมปากแล้วยึดตัวขึ้น สายตาสาปประกาย เจ็บคม เท่าที่ไม่ได้สวมรองเท้าส้นสูงก้าวเข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อมาถึง ตรงหน้าคนที่เอ่ยนิทานคนนั้นก็ง้างมือตบหน้าอีกฝ่ายเต็มแรง บนใบหน้า ดวงมฉายให้เห็นสีหน้าดูร้าย

“ใช่ กับพ่อเธอไง รีบเรียกฉันว่าแม่สิ”

ตำรวจหญิงกระต๊อบเท้า ร้องไห้วิ่งออกไป

หลินเยียนพาดแจ็กเก็ตเครื่องแบบไว้บนไหล่ มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า กางเกงแล้วเดินเข้าไปด้านใน ซึ่งอวี๋ทางยืนอยู่บนทางที่เธอต้องผ่าน ตอนที่ ไหล่กระทบกัน ซึ่งอวี๋ทางก็ดึงแขนอีกฝ่ายไว้

“ทำไมต้องทำถึงขนาดนั้นด้วย”

หลินเยียนเหลือบมองมือที่จับแขนตัวเอง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียง แข็งกระด้าง

“ฉันว่ารองซึ่งไม่ใช่ตำรวจของเมืองเจียงเนิงหรอกนะคะ แต่เป็นตำรวจ โลกมากกว่า ทำไมถึงยุ่งไปซะทุกอย่างเลย”

“จริงอยู่ที่เธอคนนั้นเป็นฝ่ายทำผิดก่อน แต่ตรงทางเข้าสำนักสันติบาล มีคนเดินเข้าออกตลอด คุณเองก็ไม่เห็นจำเป็นต้อง...แล้วต่อไปจะอยู่กับ คนอื่นได้ยังไง”

ในคำพูดนอกจากเรื่องที่ว่าเธอว่าหุ่นหันพลันแล่นแล้ว ยังแฝง เจตนาปกป้องคนคนนั้นอยู่เล็กน้อยด้วย หลินเยียนรู้สึกเหมือนมีเปลวไฟ ปะทุขึ้นในอก จึงสะบัดมือของอีกฝ่ายออก

“จะอยู่ยังไงมันก็เรื่องของฉัน ทำไมฉันต้องทนด้วย” เธอหันไปอีก ด้านพลางถ่มน้ำลาย “ถุย! ฉันไม่ฉีกปากของหล่อนให้ขาดก็ดีแค่นั้นแล้ว มันเกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ ชอบเสนาหน้าทำตัวเป็นแม่พระอยู่นั้นแหละ จอมปลอม!”

พูดจบก็เดินตั้งตังเข้าไปด้านในสำนักสันติบาลด้วยรองเท้าพื้นเรียบ คู่ นั้น แต่ท่าทำทางเหมือนกำลังสวมรองเท้าส้นสูงจนตัวเองสูงหนึ่งร้อยแปดสิบ

เซนติเมตรที่ไม่ปาน ทั้งให้ช่องวีทางยืนงออยู่กับที่ตามลำพัง

“อะไรของเขาเนี่ย”

ฟางซินมองช่องวีทางด้วยความเห็นใจเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกไป

ตัวนึ่งตบไหล่เธอแล้วเดินออกไปเช่นกัน

เจิ้งเจิ้งรูดันแว่นตาขึ้น “ใจผู้หญิง เหมือนเข็มในมหาสมุทร”

ช่องวีทางพยักหน้าเห็นด้วยแล้วเดินตามทุกคนเข้าไป “ใจผู้หญิง เหมือนเข็มในมหาสมุทร”

หากว่ากันตามระเบียบที่เคร่งครัดแล้ว ถึงจะเป็นคดีฆาตกรรมก็ควรตามหาครอบครัวผู้ตายให้เจอก่อนแล้วค่อยผ่าศพชันสูตร แต่สภาพศพตอนนี้กลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว บริเวณรอบที่เกิดเหตุไม่มีสิ่งใดใช้ระบุตัวตนของผู้ตายได้ จดหมายลาตายที่มีอยู่แผ่นเดียวก็ถูกฝนชะจนหมึกเลื่อนไปหมด จำเป็นต้องใช้เวลาในการทำให้มันคืนสภาพ

หลินเยี่ยนจึงบอกว่าให้ผ่าศพก่อนแล้วค่อยว่ากัน เพราะลักษณะภายนอกบางอย่างของศพจะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและอุณหภูมิที่เปลี่ยนไป แต่ละวินาทีที่เข้าไปหมายถึงการอยู่ห่างจากความจริงออกไปหนึ่งก้าว

เธอเปิดก๊อกน้ำแล้ววักน้ำล้างหน้า ทำให้อารมณ์โกรธเกรี้ยวทุเลาลงเล็กน้อย สมอมนินเบลอฟจะได้สติกลับคืนมาบ้าง จากนั้นก็ล้างมือ ซ้ำเชื้อสวมชุดป้องกัน และสวมหน้ากาก ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องชันสูตรศพด้วยอุปกรณ์ครบครัน

แม้จะเป็นศพนิรนามที่ไม่ทราบชื่อ แต่เธอยังให้ความเคารพ มีดผ่าตัดห้อยอยู่ตรงหน้าอก ก้มหน้าไว้อาลัยเงียบๆ เป็นเวลาหนึ่งนาที

ตัวนึ่งเปิดกล่อง

“วันที่ 1 มิถุนายน ปี 2008 เวลา 13.45 น. ผู้ตายไม่ทราบชื่อ ตอนนี้กำลังจะเริ่มผ่าศพครั้งแรก”

ภายในห้องประชุมปฏิบัติการ

บนกระดานไวท์บอร์ดมีรูปภาพสถานที่เกิดเหตุติดไว้ มีปากกาเมจิก

ลีดำเขียนเบาะแสที่รู้ในตอนนี้อย่าง

“จากการสอบปากคำพยานในที่เกิดเหตุ เวลาประมาณตีสี่ห้าสิบห้าของเมื่อคืนนี้ หลี่ลี่ที่เป็นผู้ต้องสงสัยขับรถเข้าไปในไซต์ก่อสร้าง ก่อนจะขับรถเดินทางถอยหลังอยู่ลึบกว่ารอบตรงหน้าตึกเพื่อชนของลง จากนั้นเวลาประมาณตีห้าครึ่ง หลิวผิงที่เป็นหัวหน้าคนงานก็ตื่นขึ้นมาทำงานแล้วพบเหยื่อเข้า

“ตอนที่เหยื่อถูกพบเสียชีวิตไปแล้ว ร่างกายตั้งแต่บริเวณลำคอลงมาถูกม้วนเข้าไปกับล้อรถ ศพเสียหายอย่างหนัก กองเลือดมีขนาดประมาณ 1 x 1.2 เมตร ลักษณะของกองเลือดคือตรงกลางลึกกรอบ ๆ ตื้น จากการตรวจสอบศพในที่เกิดเหตุของแพทย์นิติเวชทำให้ทราบว่าผู้เสียชีวิตคือวัยรุ่นหญิงที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

“กะโหลกมีลักษณะของกระดูกแตกย่อย ปฏิกริยาแห่งชีวิตของบาดแผลมีความชัดเจน สอดคล้องกับลักษณะของบาดแผลจากการตกจากที่สูง”

“เดี๋ยวนะ...” จางจินไต่เอ่ยชัดจังหวะเจ้าหน้าที่สืบสวน “พูดอีกอย่างก็คือผู้ตายตกตึกลงมาตาย ไม่ได้ถูกรถบรทุกทับตายนั้นหรือ”

“ใช่ค่ะ” ซ่งอวิ๋ทางลุกขึ้นยืน เอากระดาษที่ถูกลมพัดจนแห้งในถุงเก็บหลักฐานส่งให้อีกฝ่าย “นี่คือจดหมายที่เราพบบนดาดฟ้าของที่เกิดเหตุ”

กระดาษแห้งแล้ว แต่รอยหมึกยังก้ำกึ่งขึ้นมาไม่ได้ ทุกคนจ้องอยู่ครู่ใหญ่ก็อ่านออกเพียงคำว่า “จดหมายลาตาย”

จางจินไต่ถอดแว่นตา “จดหมายลาตายก็เจอแล้ว มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นการฆ่าตัวตายใช่ไหม”

“ไม่แน่ค่ะ ถึงบนดาดฟ้าจะไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ไม่มีรอยนิ้วมือและรอยเท้าของบุคคลที่สอง แต่อย่างน้อยก็ยังมีข้อสงสัยอยู่ เด็กสาวที่อายุยังไม่ถึงสิบแปดปีทำไมถึงต้องฆ่าตัวตาย”

“ไม่มีใครอยากให้เซตที่อยู่ในความรับผิดชอบของตัวเองมีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้นคดีแล้วคดีเล่า คำถามนี้ทำเอาจางจินไต่ขมวดคิ้ว เขาฝึกฝนความไม่สบายอารมณ์เอาไว้ ก่อนจะหันไปก้ำกัคนอื่น

“เรื่องสำคัญสุดตอนนี้คือยืนยันตัวตนของศพก่อน ช่วงนี้สถานีตำรวจใหญ่ๆ ในพื้นที่ของเรามีการแจ้งความคนหายบ้างหรือเปล่า โดยเฉพาะเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ”

เจ้าหน้าที่สืบสวนนายหนึ่งเปิดโน้ตบุ๊กขึ้นดู ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเอ่ยว่า “มีแจ้งความคนหายอยู่ครับ ทางเขตตะวันออกหนึ่งคน เขตตะวันตกสองคน แต่ทั้งหมดเป็นคนแก่ อายุไม่สอดคล้องกันครับ”

“กล้องวงจรปิดในที่ที่เกิดเหตุล่ะ” ซ่งอวี๋หวังมองไปทางเจิ้งเจิ้งรู่ย

ปลายนิ้วของเจิ้งเจิ้งรู่ยเคาะบนแป้นพิมพ์ กรอกโค้ดคำสั่งดึงแปลนบริเวณนั้นออกมา ตอนที่หันกลับมาสีหน้าดูค่อนข้างแย้

“กล้องวงจรปิดที่อยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุมากที่สุดอยู่ห่างออกไปร้อยกว่าเมตรครับ”

ตึกเก๋อลิ้นเป็นหนึ่งในโครงการปรับปรุงของเขตเมืองตะวันตกที่ ได้รับเงินสนับสนุนจากเทศบาลเมือง โดยมีบริษัทเจี้ยนชินเป็นผู้รับผิดชอบ ในช่วงแรกทางโครงการอยากสร้างให้ที่นี่เป็นศูนย์การค้าขนาดใหญ่แบบครบวงจรเพื่อดึงดูดร้านค้ารายใหญ่เข้ามา แต่ดูจากขนาดของตึกหกชั้นและความกว้างของพื้นที่แล้ว ก็พอจะมองออกว่าโครงการนี้ดำเนินไปอย่างยากลำบากขนาดไหน

พื้นที่เช่าฝ่ามือก็ยังคงแย่งมาทำลานจอดรถจนได้ แน่نونว่าตอนนี้ เป็นสถานที่เอาไว้วางก้อนหินและพวกขยะก่อสร้าง สถานที่เกิดเหตุคือตรงด้านหน้าตึก กล้องวงจรปิดอยู่ตรงลานจอดรถ ห่างออกไปหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าเมตร ถ่ายไม่เห็นอะไรเลยสักนิด

การเทียบดีเอ็นเอ การตรวจสอบรอยเลือด การเทียบลายนิ้วมือ หรือแม้แต่การชันสูตรศพล้วนต้องใช้เวลา คดีจึงชะงักไป

ซ่งอวี๋หวังทำคาง ในใจรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ เรื่องราวเกี่ยวข้องกับเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ควรจะพิสูจน์ด้วยความระมัดระวังไว้ก่อนดีกว่า ต่อให้เป็นการฆ่าตัวตายก็ควรมีสาเหตุถึงจะดูเข้าที่เข้าทาง

เธอมองไปบนกระดานที่อยู่ตรงหน้า นี่เป็นเบาะแสเพียงหนึ่งเดียวในเวลานี้ เธอหยิบมันขึ้นมาพินิจอย่างละเอียดอีกครั้ง

กระดาษเป็นกระดาษสมุดการบ้านธรรมดา ไม่มีอะไรพิเศษ
สมุดการบ้าน?

ภายในหัวปล้นสว่างวาบ พลิกกระดาษที่มีขนาดประมาณฝ่ามือกลับมา
หยิบไฟฉายจากในกระเป๋าทางแกงขึ้นมาส่องดูอย่างละเอียด

รอยหมึกเลื่อนหายได้ง่าย แต่ถ้าเป็นตัวอักษรที่ใช้ตะกั่วพิมพ์ลงไปที่
โรงเรียนประถมและมัธยมใหญ่ๆ ในเมืองเจียงเฉิงมักจะแจกสมุด
การบ้านให้นักเรียนตอนเปิดเทอม ส่วนใหญ่จะพิมพ์ชื่อและโลโก้ของโรงเรียน
ตัวเองเพื่อแยกกับโรงเรียนอื่นๆ

ในที่สุดความพยายามก็ประสบผล ช่งอวี๋ทางอ่านตัวหนังสือแถวหนึ่ง
“อวี๋...อวี๋อะไร”

ตัวหนังสือด้านหลังมองเห็นไม่ชัดแล้ว

“รีบติดต่อโรงเรียนประถมกับโรงเรียนมัธยมในเมืองเจียงเฉิงที่ชื่อ
มีตัวอักษรว่านำหน้า ลองถามทางโรงเรียนดูว่าวันนี้มีนักเรียนที่ไม่มาเรียน
หรือเปล่า”

“ครับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งรีบวิ่งออกไปโทรศัพท์

ขณะที่ทางนี้กำลังหาหรือกันอย่างเคร่งเครียด ทางห้องชั้นสูตรศพก็
ทำงานแข่งกับเวลาอยู่เช่นกัน

ศพเสียหายรุนแรง ขั้นตอนการชันสูตรที่มีความสำคัญหลายอย่าง
จึงทำไม่ได้ พวกเขาใช้เวลาไม่น้อยกว่าจะประกอบกระดูกให้เป็นรูปเป็นร่าง
ขึ้นมาคร่าวๆ กระดูกแต่ละส่วน เช่น กะโหลก กระดูกสะบัก กระดูก
ไหปลาร้า กระดูกหน้าแข้ง และกระดูกต้นขา ถูกจัดวางบนเตียงผ้าศพ

หลินเยี่ยนที่สวมถุงมือและหน้ากากอนามัยใช้ตลับเมตรวัดตัวเลข
ตัวนเงิบรับผิดชอบจดบันทึก เขาเขียนข้อมูลแต่ละอย่างลงบนกระดาษ
ไวท์บอร์ด

ขณะที่เขากำลังคำนวณอยู่ “เอ่อ...ความสูงคร่าวๆ น่าจะประมาณ...”

หลินเยี่ยนก็คำนวณสมการถดถอยในใจเสร็จเรียบร้อย “2.30 คุณ
ความยาวสูงสุดของกระดูกต้นขา 40 เซนติเมตร $64.38^2 \cdot 3.48$ เซนติเมตร
เท่ากับ 159.86 เซนติเมตร แต่เพราะกระดูกต้นขาเสียหายรุนแรง ค่าเบี่ยงเบน

ที่มากที่สุดคือประมาณ 3 เซนติเมตร”

แกรก...ปากกาในมือตัวนึ่งตกลงบนพื้น เขามองเธอด้วยสีหน้า ตกตะลึง

หลินเยียนเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ “มองฉันทำไม! ไปคำนวณหา ค่ากระดูกหน้าแข้ง กระดูกน่อง กระดูกต้นแขน กระดูกปลายแขนด้าน นิ้วก้อย กระดูกปลายแขนด้านนิ้วหัวแม่มือ แล้วหาค่าเฉลี่ยมาให้ฉัน!”

หลังจากจัดการกระดูกส่วนใหญ่เสร็จแล้วก็เป็นการตรวจสอบอวัยวะ ภายใน แม้แต่กระดูกซึ่งเป็นส่วนที่แข็งที่สุดในร่างกายยังถูกหักจนกลายเป็นแบบนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเนื้อเยื่อและอวัยวะภายในเลย เรียกได้ว่าแทบจะ ตรวจอะไรไม่ได้สักอย่าง

หลินเยียนยังคงพยายามหาเบาะแสที่มีประโยชน์จากองศาของเนื้อ และกะโหลกศีรษะของเครื่องปรับอากาศภายในห้องชั้นสุตรศพอจะเปิดไว้ ค่อนข้างต่ำ ชุดป้องกันมีน้ำหนักที่ค่อนข้างมาก เธอยืนอยู่แบบนี้มาสองชั่วโมงกว่า เอะจึงค่อย ๆ ลง บนหน้าผากผุดเหงื่อเม็ดโต สายตา เริ่มเหม่อลอย

แสงไฟสว่างจ้ากลายเป็นริ้ว ๆ อยู่ตรงหน้าพลาสมอนวนไปรอบ ๆ เจ้า หน้าทีคนอื่นที่สวมชุดป้องกันสีขาวเดินไปเดินมา เธอเริ่มไม่ค่อยได้ยินแล้ว ว่าพวกเขาพูดอะไร

กระทั่งด้านหลังมีคนตะโกนเรียกชื่อเธอครั้งแล้วครั้งเล่า “หมอลิน คุณหมอลิน...”

เธอส่ายหน้าสลัดเอาความมึนงงออกไป มือเท้าตึงผัดผัวไว้ ก่อน จะหันหน้ากลับไปเอ่ย “มีอะไร”

“ผมคำนวณออกมาแล้ว ส่วนสูงประมาณ 160 เซนติเมตร บวกลบ 3 เซนติเมตร...”

ตัวนึ่งพูดด้วยความตื่นเต้น เขากลับเห็นว่าเหงื่อบนหน้าผากของเธอ เปียกหมวกจนชุ่มไปหมด ใบหน้าก็ดูขาวซีดมาก จึงมองเธอด้วยความเป็นห่วงทันที

“พี่...เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไร” หลินเยียนหมุนตัวกลับไป กัดริมฝีปากไว้แน่น หยิบคีมหนีบขึ้นมาแล้วสุดท้ายใจลึกๆ ตอนที่ลืมตา สีหน้าก็ดูมีสติอีกครั้ง

เนื้อเยื่อและอวัยวะที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าถูกแยกออกมาและติดป้ายกำกับไว้ทางด้านหนึ่งเพื่อเตรียมแช่แข็ง หลินเยียนก้มหน้าเขี่ยเลือกกองเศษเนื้อ จากนั้นจู้ๆ ก็คีบเนื้อเยื่อที่มีขนาดประมาณเล็บมือขึ้นมาก้อนหนึ่ง สีสันของมันดูอ่อนกว่าเนื้อเยื่อชิ้นอื่นๆ

เธอยกมันขึ้นส่องกับแสงไฟแล้วดูอย่างละเอียด ก่อนจะค่อยๆ ขมวดคิ้ว “เอากะจกสไลด์มา”

กะจกสไลด์โปร่งใสถูกส่งมาตรงหน้า เธอนำคีมหนีบชิ้นเนื้อไปวางบนกะจกสไลด์อย่างระมัดระวัง จากนั้นก็เอ่ยคำพูดที่ทำให้ทุกคนตกตะลึง

“ตรวจตัวอ่อน”

ตัวหนังสือสีแดงสะอึกสะอื้นจนหน้าไม่ไหว “แม่ง นี่มันยังใช้คนอยู่หรือเปล่า!”

หลังจากออกมาจากห้องชันสูตรศพ เมื่อเห็นระเบียบทางเดินไม่มีคน เธอจึงนั่งยองๆ ลงบนพื้นเพื่อพักเอาแรง พอมีคนเดินมา หลินเยียนก็รีบลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินกลับไปห้องทำงาน

เธอเปิดลิ้นชักแล้วหยิบขวดหมากฝรั่ง แต่พอเขวอดกลับไม่มีอะไรออกมา

แม่งเอ๊ย กินหมดแล้ว

หลินเยียนโยนขวดหมากฝรั่งที่ว่างเปล่าลงบนโต๊ะ บังเอิญมีคนเดินเข้ามาวางของพอดี

“เอ๋ คุณหมอลิน ทำไมยังอยู่นี่ล่ะครับ ไม่ไปประชุมเหรอ”

หลินเยียนเอามือยันโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน “จะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

ทันทีที่เดินเข้าไปในห้องประชุมปฏิบัติการ เธอก็รู้สึกได้ว่าบรรยากาศดูแปลกไป ทุกสายตาหันมองใบหน้าเธอพลาจ้องเขม็ง

ตอนนั้นเองเธอถึงได้นึกขึ้นได้ แม่งเอ๊ย ลืมสวมหน้ากากอนามัย

รอยขีดที่เกิดจากการถูกชั่งอวัยวะต้อยยังอยู่บนใบหน้า ภายใต้อาณัติ

ของทุกคนที่มองมา เธอไม่สามารถเดินกลับไปเอาหน้ากาอนามัยได้ ได้แต่
ต้องกีดพันและเดินไปยังที่นั่งของตัวเอง

ที่แย้ไปกว่านั้นคือ ที่นั่งว่างที่เหลืออยู่เพียงตัวเดียวดันอยู่ติดกับ
ช่องวีทาง ใครแหม่งเป็นคนจัดที่วะเนี่ย!!!

หลินเยี่ยนฆ่าช่องวีทางอยู่ในใจเป็นร้อยเป็นพันรอบ

ช่องวีทางยกมือขึ้นลูบจมูกอย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะกระแอม-
กระไอแล้วกล่าวว่า “คนมาเกินครบแล้ว ประชุมกันต่อเถอะ ผลการชันสูตร
ของทางคุณหมอหลินเป็นยังไงบ้างคะ”

ตอนเธอยังไม่พูดก็ตีหน้อย แต่พอได้พูด สายตาของจางจินไให้
ก็มองกลับไปกลับมาระหว่างใบหน้าของพวกเธอทั้งสองคน

บนใบหน้าของช่องวีทางมีรอยแผลที่เห็นได้ชัดว่าเป็นรอยเล็บผู้หญิง
อยู่รอยหนึ่ง ส่วนบนใบหน้าของหลินเยี่ยนเองก็ดูเจ็บไม่เบา ใบหน้าที่ปกติ
ได้สีบคะแนน วันนี้อ่างมากก็ได้แค่เจ็ดคะแนนเท่านั้น มีน้ำถึงได้ยินพวก
พี่น้องคนอื่นๆ บอกว่าเธอสวมแว่นกันแดดอยู่ตลอด

รอยบาดแผลที่ปรากฏขึ้นในวันเวลาเดียวกัน ทำไมดูแล้วเหมือนจะมี
อะไรที่เกี่ยวข้องกัน

เมื่อคิดถึงเรื่องที่มีคนบอกว่าคู่หูตัวของช่องวีทางคือญาติผู้พี่ของ
หลินเยี่ยน เพลงแห่งการซุบซิบนินทาของทุกคนก็ลุกโชน คันปากจนแทบ
ทนมัไหวแล้ว

หลินเยี่ยนถูกจ้องมองจนทนมัไหว ฟาดเอกสารในมือลงบนโต๊ะ
“ดูอะไรกัน! ดูเอกสารไปสิ มาดูฉันทำไม!”

คนอื่นพากันก้มหน้า บ้างก็ตีมน้ำ

“ลุกขึ้น นายนั้นแหละ เปลี่ยนที่กับฉันหน่อย!” พอพูดจบก็เอา
คอกสะกิดไหล่คนที่อยู่ข้างๆ โดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ขณะ
บอกให้เขาลุกขึ้น ตัวเองก็ลุกขึ้นด้วยเช่นกัน แต่พริบตานั่นเอง บางทีอาจ
เป็นเพราะลุกเร็วเกินไป ภาพเบื้องหน้าของเธอจึงมีตสนิท ร่างเสี่ยสมดุ
ลเอนไปทางด้านหลัง

“หลินเยี่ยน!” ขณะมึนงก็มีเสียงเก้าอี้เหล็กแหลมดังขึ้น หลินเยี่ยน

ถูกคนอุ้ม ภาพที่เธอเห็นก่อนโลกจะดับมืดไปคือใบหน้าร้อนใจของอีกฝ่าย
ซึ่งอวี๋หวังรีบเดินออกไปพลางเอ่ยโดยไม่หันกลับมา “เดี๋ยวฉันส่งเธอไป
โรงพยาบาล พวกคุณประชุมกันต่อเลย”

บทที่

ความลับ

แม่หลินเยียนจะตัวสูง แต่พออุ้มแล้วกลับเบามาก ช่งอวี๋ทางตกใจ
น้ำหนักของอีกฝ่ายเล็กน้อย มุมปากเม้มแน่นขึ้นกว่าเดิมทันที

สองมือของเธออุ้มหลินเยียนอยู่จึงไม่สะดวกจะเปิดประตูรถ โชคดี
ที่ฟางซินวี่งออกมาช่วยเปิดประตูรถให้ ช่งอวี๋ทางอุ้มหลินเยียนขึ้นรถ ก่อนจะ
หันมาเอ่ย “ขอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ รองช่งรีบไปเถอะ เดี่ยวถ้าทางนี้มีเบาะแสะอะไรเพิ่มเติม
จะรีบแจ้งคุณทันที”

ช่งอวี๋ทางวิ่งไปยังที่นั่งคนขับ เปิดประตูรถนั่งลงรัดเข็มขัดนิรภัย
เรียบร้อย ก่อนจะหันมาพยักหน้า จากนั้นก็โน้มตัวไปคาดเข็มขัดนิรภัย
ให้หลินเยียนอย่างรอบคอบ

รถขับออกจากประตูสำนักสันติบาล ด้านหน้าคือไฟแดง ช่งอวี๋ทางหัน
ไปมองสีหน้าหลินเยียน เห็นใบหน้าที่ของอีกฝ่ายขาวซีดจนน่าตกใจ กระทั่ง
ริมฝีปากที่ในเวลาปกติดูแดงสดใสก็ยั้งไรสีเลือด

บนหน้าผากอีกฝ่ายที่มีนิ้วมือของเธอที่ลูบไล้สัมผัสได้ถึงความร้อน
ระอุ

นี่เธอมาทำงานทั้งวันทั้งที่มีไข้แบบนี้ล่ะเธอ!

ซึ่งอวีทางยิ่งคิดก็ยิ่งปวดใจ ไม่เคยรู้สึกที่ไฟแดงยาวนานขนาดนี้ มาก่อน เธอเทียบคันเร่งขับรถออกจากขบวนรถที่หยุดรอไฟแดง

ลืมไปว่าวันนี้รถที่ขับมาคือรถของตัวเอง ตำรวจจราจรชี้มือเตอร์ไซค์ไล่ตามเธอพร้อมตะโกนบอกให้หยุดรถ ตอนที่มาถึงหน้าโรงพยาบาลเธอ จึงโดนใบสั่งไปตามระเบียบ ถูกหักคะแนนใบขับขี่ไปหกคะแนน เพราะถือว่ารู้กฎหมายแต่ยังทำผิด

เธออุ้มหลินเยียนวิ่งขึ้นตึก ส่งอีกฝ่ายให้หมอในแผนกฉุกเฉิน มองหมอใช้เครื่องฟังตรวจกดบนหน้าอกหลินเยียน จากนั้นก็ส่งพยาบาลให้ยาทางน้ำเกลือ

“เธอเป็นอะไรคะ รุนแรงไหม”

“ใช้สูงจนทำให้หมดสตินะครับ ปอดอักเสบเล็กน้อยด้วย” หมอเปลี่ยนตำแหน่งไปฟังเสียงหัวใจ ครูหนึ่งก็ถอดเครื่องฟังตรวจออก

“ไม่ต้องห่วงครับ ไม่มีอะไรร้ายแรง มาช่วยกันอุ้มเธอขึ้นไปเตียงหน่อย แล้วเดี๋ยวไปติดต่อแผนกรังสีวินิจฉัยเพื่อทำซีทีสแกนสมอง”

พอได้ยินแบบนี้ซึ่งอวีทางก็เบาใจ จากนั้นก็ช่วยเจ้าหน้าที่พยาบาลสองสามคนอุ้มหลินเยียนขึ้นเตียงผู้ป่วย ก่อนจะเข็นเตียงไปทางห้องทำซีทีสแกน พอเห็นอีกฝ่ายเข้าไปในอุโมงค์เครื่องสแกน เธอก็หมุนตัวไปจ่ายเงินที่แผนกบริการทางการแพทย์

ตอนกลับมาที่ห้องพักผู้ป่วยอีกครั้ง หลังมือของหลินเยียนก็มีสายน้ำเกลือเสียบไว้แล้ว เธอนอนนิ่งหลับสนิทอยู่บนเตียง ผมที่ยาวเหมือนสาหร่ายทะเลแผ่กระจายอยู่บนหมอนสีขาว ร่างอยู่ใต้ผ้าห่ม หันหน้าไปทางด้านหนึ่ง ทำให้ใบหน้านั้นยิ่งดูเล็กลงกว่าเดิม

พยาบาลเอาของเหลวขวดหนึ่งแขวนไว้บนเสาน้ำเกลือที่อยู่ด้านข้าง “ถ้ายานี้หมดแล้วอย่าลืมกดขออดเรียกพยาบาลมาเปลี่ยนยานะคะ”

ซึ่งอวีทางพยักหน้าเล็กน้อย “ขอบคุณมากค่ะ”

เมื่อพยาบาลออกไปแล้ว เธอจึงดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งจากใต้เตียงออกมา นั่งยื่นมือจะไปช่วยดึงผ้าห่ม แต่กลับเหลือบไปเห็นทิวทัศน์งดงามใต้คอเสื้อ โดยไม่ได้ตั้งใจ

เธอพลันนึกถึงรอยสักที่เหลือบเห็นเมื่อคืน นึกถึงร่างกายของหลินเยียน ที่สะดุ้งตอนปลายนิ้วของเธอไต่ผ่านมันไปเบา ๆ

นี่เหมือนเป็นความลับอย่างหนึ่ง เป็นความลับที่มีแต่เธอสองคนเท่านั้น ที่รู้

ซึ่งอวี๋ทางกลืนน้ำลาย ยื่นมือไปรวบผมของหลินเยียนไว้ทางด้านหนึ่ง อย่างแผ่วเบา คล้ายสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ผิวขาวเป็นรอยใยแผ่ความเย้ายวนของตัวเองเจี๊ยบ ๆ ก็เหมือนตัว หลินเยียนที่มักแผ่ความเย้ายวนบางอย่างออกมาโดยไม่รู้ตัว

อากาศรอบกายคล้ายจะแห้งกว่าเดิม ซึ่งอวี๋ทางเลียริมฝีปากเล็กน้อย ปลายนิ้วแตะลงบนคอเสื้ออีกฝ่าย ปลดกระดุมเม็ดที่หนึ่ง ไม่พอ ยังห่างจากความลับนั้นอยู่พอสมควร

เม็ดที่สอง พอจะมองเห็นอะไรขึ้นมาบ้าง แต่เธออยากเห็นทั้งหมด

โฉมหน้าทั้งหมดของความลับ โฉมหน้าทั้งหมดของหลินเยียน

ใครใช้ให้เธอมีความลับซ่อนอยู่บนตัวมากมายขนาดนั้นล่ะ

ซึ่งอวี๋ทางคิดพลางปลดกระดุมเม็ดที่สาม ตอนที่ปลายนิ้วซึ่งเย็น เล็กน้อยสัมผัสไปบนผิวหนัง มือที่ร้อนผ่าวข้างหนึ่งก็วางลงบนข้อมือเธอ

ความร้อนนั้นแผดเผาเธอและบรรยากาศที่ไม่ปกติเหล่านั้น รวมถึง สติที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวให้สลายเป็นเก้าถ่านไปพร้อมกัน

ซึ่งอวี๋ทางชักมือกลับอย่างรวดเร็ว และเป็นเพราะเคลื่อนไหวรุนแรง เกินไป เก้าอึ้งจึงเอนไปชนกับเตียงผู้ป่วยที่อยู่ด้านหลัง

หลินเยียนยันตัวขึ้น เอามือปิดปากพลางไอออกมาเล็กน้อย ใบหน้า ของเธอขาวซีด แต่สายตากลับดูเกรี้ยวกราดมาก “ทำไม ทะเลาะกันจนนึก พิศวาสขึ้นมาเธอ”

คำถามนี้ทำเอาซึ่งอวี๋ทางพูดไม่ออก เธอไม่ถนัดเรื่องการปกปิด ความ กระอักกระอ่วนเด่นชัดบนใบหน้า

หลินเยียนผ่อนคลายร่างกายแล้วดึงคอเสื้อที่หลุดลุ่ยขึ้น “ไม่จำเป็น ต้องรู้สึกผิดอะไรกับฉัน รองซึ่งเป็นคู่ต่อสู้ที่ทำได้ยาก คึกบึนซึ่งกับบรรชีล- เลียนยิวยิตสู ฉันทักอยากรู้จริงๆ ว่าใครจะชนะ การต่อสู้ครั้งนั้นฉันสนุกมาก”

ควรรจะบอกว่าเธอไม่ได้มีความสุขขนาดนั้นมานานแล้ว สิ่งที่ได้ระบาย ออกไปไม่ใช่แค่เลือดและน้ำตาของเธอ แต่ยังมีความโกรธเกรี้ยวและความ ไม่พอใจที่อัดอั้นด้วย

ช่วงวีหางเคยคิดว่าหลินเยี่ยนเป็นคนประเภทที่ดิ่งดันดื้อรั้นและ ไม่มีเหตุผล แต่กับเรื่องนี้อีกฝ่ายกลับใจกว้างกว่าที่คิดเอาไว้มาก เรียกได้ว่า ปล่อยาวงไต้ง่ายๆ ด้วยซ้ำ

ช่วงวีหางพะงะเล้กน้อย ก่อนจะผ่นคลายลงเช่นกัน “ถึงจะพูดแบบนี้ ก็เถอะ แต่ฉันยังติดค้างคำขอโทษคุณอยู่ คุณวางใจได้ เอาไว้คุณดีขึ้นแล้ว คุณอยากจะสู้่อีกกี่ครั้งฉันก็จะสู้เป็นเพื่อนคุณ”

เธอยังจะดีขึ้นได้อีกหรือ

หลินเยี่ยนนอมยิ้มเล้กน้อย ไม่ได้พูดอะไรอีก หางตาเหลือบไปเห็น ตรงประตูห้องพักผู้ป่วยมีเงาคนเคลื่อนไหว หากมองจากมุมของช่วงวีหางไป จะมองไม่เห็น

“ฉันหิวแล้ว”

เธอพูดตรงๆ

ช่วงวีหางลุกขึ้น “คุณอยากกินอะไร เดี๋ยวฉันไปซื้อให้”

“อะไรก็ได้ จืดๆ หน่อยก็พอ”

“ได้” เธอพยักหน้าและกำลังจะหมุนตัวเดินออกไป

หลินเยี่ยนเรียกเธอไว้่อีกครั้ง “ทั้งคตี่มาที่นี้ จะไม่เป็นไรจริงๆ หรือ”

เธอเองก็ไม่วู้ว่าทำไมต้องถามประโยคนี้ออกไปด้วย

ผีเท้าของคนคนนั้นชงงกอย่างเห็นได้ชัด เธอนึกว่าอีกฝ่ายจะไม่ตอบ คำถามของตัวเอง แต่ช่วงวีหางกลับหันมามองดวงตาของเธอ

“ไม่เป็นไร ในทีมตำรวจอาชญากรรมยังมีพี่น้องคนอื่นอยู่ โชคดีก็ ไม่วู้ว่าต้องรีบทำตอนนีให้ได้”

เธอตอบอย่างจริงใจ หลินเยี่ยนนอมยิ้มเล้กน้อย ไม่ได้พูดอะไรอีก

ตอนที่ช่วงวีหางปล้กประตูเดินออกไป หมอเจ้าของไข้ของหลินเยี่ยน ก็ถือฟิล์มเดินมาทางนี้เช่นกัน

เธอหลบไปด้านข้างเพื่อเปิดทางให้ ผ่นผีเท้าลงเล้กน้อย กระทั่ง

หมอเข้าไปในห้องแล้วจึงเอาตัวแนบกับมูมกำแพง ได้ยินเสียงไอที่ฟังดูอึดอัดของหลินเยี่ยน

“ไม่เป็นอะไรมากครับ ปอดติดเชื่อนิดหน่อย เอาไว้ใช้ลดแล้วค่อยให้ยาแก้ไอเสบ มีส่วนของสมอที่ได้รับการกระทบกระเทือนเล็กน้อย...”

ซึ่งอิวทางหลุบตาลง นึกขึ้นได้ว่าเธอจับหลินเยี่ยนทุ่มลงพื้นตั้งหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งล้วนเป็นด้านหลังศีรษะที่กระแทกลงไป พระเจ้า นี่เธอทำอะไรลงไปเนี่ย

เธอทนฟังคำพูดหลังจากนั้นต่อไปไม่ไหวจึงเร่งฝีเท้าเดินออกมาขณะที่สาวเท้าเร็วขึ้นเรื่อยๆ ภายในใจก็สับสนวุ่นวายอย่างมาก

กระทั่งเสียงฝีเท้าค่อยๆ ห่างออกไป หลินเยี่ยนจึงถอนใจเล็กน้อยจากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นถามหมอ “เป็นยังไงบ้าง”

หมอเหลือบมองด้านนอกประตู เมื่อเห็นว่าไม่มีคนแล้วจึงเปลี่ยนสรรพนามเรียกขาน สีน้าดูค่อนข้างแย้

“ประธานหลินครับ อาการของคุณไม่ค่อยดี ผมว่าเรารีบบอกให้ท่านประธานใหญ่ทราบดีกว่านะครับ”

หลินเยี่ยนหลับตาลงช้าๆ ตอนที่ลืมตาอีกครั้ง สายตาของเธอก็เย็นเยียบดั่งคมมืด “เรื่องนี้ห้ามให้ใครรู้ทั้งนั้น รวมถึงพ่อฉันด้วย ไม่งั้น...”

หน้าผากของหมอมีเหงื่อซึมออกมา “ครับๆๆ” ประธานหลินพักผอนเยอะๆ นะครับ ถ้ามีอะไรก็เรียกพวกเราได้เลย”

“ซาลาเปาจ๋า ซาลาเปา ซาลาเปาร้อนๆ เลยจ๋า สองลูกหนึ่งหยวนห้าเหมา ลีลูกสามหยวนจ๋า...”

“หมาล่าเฟิ่น¹ ต้นตำรับจากเสฉวน ซามละห้าหยวน”

“เสี่ยวหลงเซีย² จากเจียนเจียงจ๋า...”

เมื่อท้องฟ้าเริ่มมืด บริเวณหน้าโรงพยาบาลจะกลายเป็นจุดรวมตัว

¹ ก้วยเตี่ยวของจีนประเภทหนึ่ง

² กุ้งแคร์ย์พิซ